

Muzeul de istorie naturală din București

Muzeul Național de Istorie Naturală

În fața Ministerului de Externe se ridică în piața Victoriei Muzeul Național de Istorie Naturală. Este o clădire vastă, în stil ales, dar fără nici un lux arhitectonic inutil.

Muzeul este înconjurat de o grădină frumoasă, iar fruntea lui poartă un măreț vultur de piatră.

Numai puțină lume știe, ce valoare culturală și bănească reprezintă comorile pe cari, din subsol până în pod, le adăpostește acest edificiu liniștit. Mai puțin încă știu că acest monument, dedicat numai științei, este opera unui singur om, a lui Grigore Antipa, membru al Academiei și fost elev al marelui savant Haeckel.

Dar să urmărim pe scurt istoricul Muzeului de Istorie Naturală.

Începutul este vechiu, chiar surprinzător de vechiu, datând din timpul domnitorului Alexandru Ghica, care, împreună cu fratele său, Mihaila — pe atunci Ministru al Instrucției publice — a luat, încă dela 1834, inițiativa înființării unui muzeu de istorie naturală. Acest proiect se realizează, și în anul 1838 se înființează un modest Muzeu ca o anexă a spitalului Colțea.

Acest prim muzeu avea câte o secție zoologică, anatomică și mineralogică. Din Torino fu chemat conservatorul italian Fererati, prin a cărui mijloc noul institut a primit ca dar dela muzeul din Torino o foarte bogată colecție de păsări împăiate și diferite alte vertebrate. Urmașul lui Fererati a fost croatul Wallenstein.

În 1866, Grigore Ștefănescu, profesor la universitatea din București, e numit directorul muzeului. Ștefănescu fiind geolog și paleontolog, n'a dat nici o atenție secției zoologice, pentru care funcționa

numai un preparator, Georgescu, apoi fratele mai mic al acestuia, Simion.

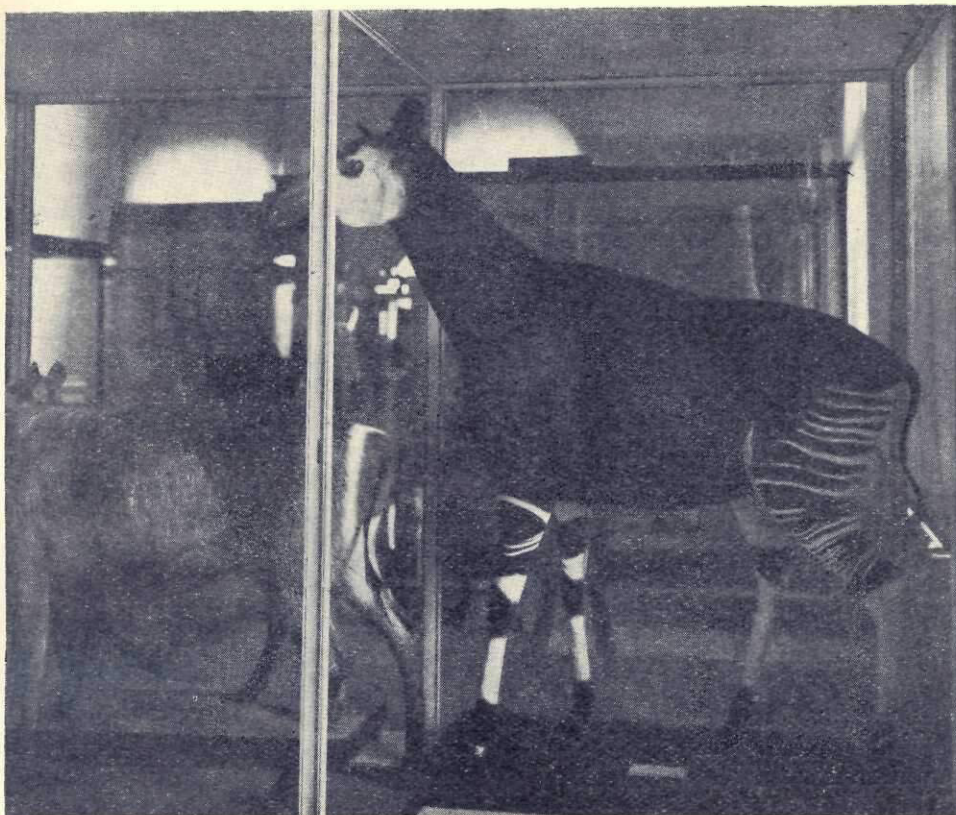
Pe la 1882, Dimitrie Brândza, numit profesor de botanică la universitate, ia asupra-și direcția colecțiilor de botanică, trecute mai târziu la noul institut de botanică, creat de D. Sturdza, fiind ministru, și cu Brândza director. Muzeul de istorie naturală era așezat în localul universității. În 1885, un incendiu distruge aproape complet colecțiile, iar puținele obiecte care scapă de foc sunt atât de vătămate încât nici nu se mai pot păstra în colecții.

La 1893, Gr. Antipa vine ca director și mută rămășițele secției zoologice într'un local închiriat în strada Polonă. Ceeace scăpase de foc, era plin de molii și neutilizabil. Din vechile colecții nu mai rămăsese nimic bun; noul director trebuia s'o iea dela început, trebuia, adică, să înființeze muzeul din nou.

Colecțiile vechiului muzeu erau într'o stare, bună cel mult pentru o panoramă de curiozități, căci preparatorul făcuse lucru de „artă sintetică”: la o pasăre, căreia moliile îi mâncaseră capul, pusese capul altei spețe, — și alte minunății similare, încât s'au găsit exemplare la cari capul, trupul și coada erau fiecare dela alt soi de animal. Firește că acești monștri „sintetici” au fost arși.

În felul acesta, colecțiile vechiului muzeu s'au nimic prin foc, insecte distrugătoare și preparatori naivi. Noul director moștenise un muzeu fără material. Încetul cu încetul, Antipa adună material nou. Fiind mult apreciat și bine cunoscut cu savanții străini, aceștia donează directorului un vast material științific, pe care Antipa îl donează și-l încorporează muzeului.

Din sala Mamiferelor. Okapi, străbunul Girafei de azi cu aspect de Zebra și gât de Girafă.

În 1904 începe construirea localului actual dela șosea, după planurile alcătuite de Antipa însuș împreună cu inginerul Roco. În toamna 1906, lumea vedea ridicându-se în piața Victoriei o clădire mare, destinată muzeului de științe naturale, și se mira cu ce se va umplea, știind că în țară nu existau colecții. Dar directorul nu stătuse pe loc, ci făcuse lucru de furnică; fără șgomot, magazinele se umplură cu material științific mult și valoros.

24 Maiu 1908. La șosea noul muzeu e gata și plin de colecții — par'că ar fi ieșit din pământ. — Insuș Regele Carol I, asistat de prințul Ferdinand și de soția Sa Maria, inaugurează noua creație ¹⁾. A fost ziua cea mai solemnă, cea mai splendidă, pe care a văzut-o muzeul nostru vreodată, mândria Capitalei și a țării. În albumul vizitatorilor putem admira puternica iscălitură a marelui rege, datată din această zi memorabilă.

Mult timp muzeul nu avea ca personal științific decât numai pe directorul său. În 1895, Robert Dombrowski vine ca preparator, și abia în 1900 e numit un asistent, A. L. Montandon, în 1906 urmat de profesorul Popa-Burcă, și în 1907 de R. Canisius.

¹⁾ Discursul M. Sale cât și al directorului sunt publicate în Monitorul Oficial.

Localul actual al muzeului a costat pe atunci 340.000 lei, iar pentru vitrine și alte instalații Statul a contribuit numai cu suma de 40.000 lei. Vitrinele din fier, cu geamuri de cristal, — cele mai sistematice ce există astăzi în lume, — au costat încă pe atunci peste o jumătate milion lei aur; azi ar costa 50 milioane. Directorul a adunat această sumă sub formă de donații dela prietenii săi din străinătate. Străinătatea a ajutat cultura noastră națională, — a ajutat-o din considerație pentru directorul Antipa; iar „mecenii” noștri... nu s'au născut nici până azi. Aceeaș proveniență o au și colecțiile pe cari le admirăm astăzi: și ele sunt cu puține excepții donații străine.

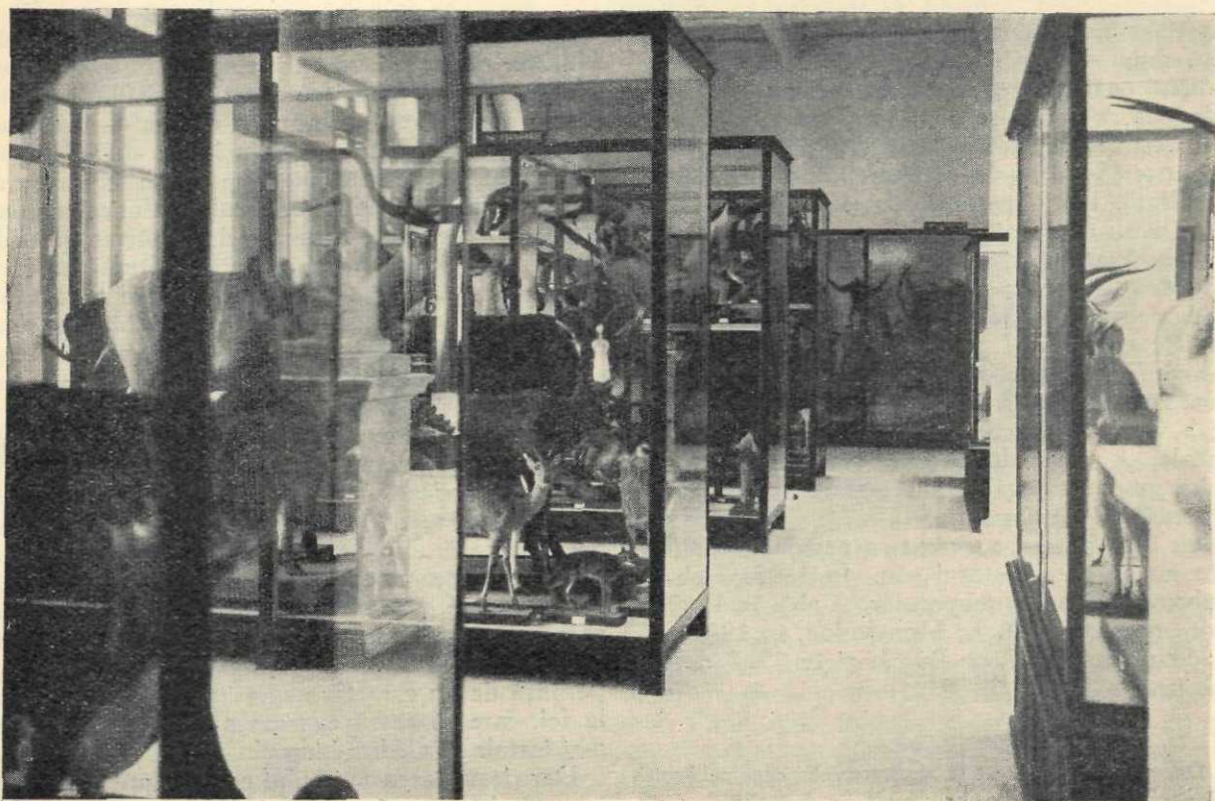
Numai specialistul recunoaște numeroasele rarități, și chiar exemplare unice, care — adesea de înfățișare modestă — stau la adăpostul geamurilor de cristal donate. Astăzi colecțiile muzeului național valorează sute de milioane, și sunt exemplare care nu se pot cumpăra cu nici o sumă de bani, fiindcă nu se găesc de loc spre vânzare, iar puținele muzee care au astfel de rarități, le păstrează cu sfințenie. Și totuș s'a găsit cineva înalt ca situație, însă de un caracter nepotrivit cu un calificativ la fel, care să ceară evacuarea muzeului, pentru a-și instala în clădire biuroul.

Dar desvoltarea muzeului nu s'a oprit în loc, ci în curând urmează o nouă inaugurare: a secțiilor

Vestibulul Muzeului. O familie de Gorilă, bărbatul are 250 Kgr. greutate fiind cel mai mare exemplar cunoscut până acum; a fost vânată întreaga familie de Maiorul german Dominic în pădurile Kamerunului din Africa

Aspecte din sala mare a Mamiferelor

Sala de Mamifere cu Elefantul de mare din ghețurile antarectice în mijloc

Dioramă reprezentând Viața într'o pădure din Carpați

zeului, în 1917 Bulgarii i-au cerut lui Mackensen învoierea, să le ducă în patria lor. Din fericire, ocupantul german a împiedecat această înstrăinare.

Să cităm părerile a câtorva savanți și oameni mari străini, scrise la muzeu în albumul vizitatorilor: „J'ai admiré la perfection du musée de zoologie. Ça prouve le progrès de la Roumanie. J'espère que la perfection de ce musée est la plus parfaite des musées du monde entier". Aceasta o scrie înainte de războiu Kemal-Paşa, preşedintele de astăzi al Turciei; — apoi:

„In amintirea vizitei pe care membrii Academiei Române au făcut-o la Muzeul de zoologie, așa de bine, de frumos și de cu pricepere organizat de colegul lor, Gr. Antipa, înscriem aici semnăturile noastre, astăzi 20 Maiu 1914", după care urmează iscăliturile marilor savanți dispăruți P. Poni, Hepites, V. Babeș, Teclu, etc.

Un profesor polonez scrie: „admirație pentru splendidul op a l veneratului profesor Grigorie Antipa", iar savantul E. I. Herberlin spune că: „muzeul Dv. este fără îndoială unul dintre cele mai excelente cari peste tot există".

În numele studențimii române, delegatul Dragu se declară „mândră de comoara pe care o are", etc.

Dar acum lăsăm albumul vizitatorilor, și intrăm

în muzeu, spre a auzi câte ceva despre comorile lui.

În vestibul ne impune din primul moment o familie de Gorile, adică acel soi de maimuță despre care mai decurând unii cred că ar fi prilejuit legenda ciclopilor.

Intr'adevăr, ochiul maimuțelor e, spre deosebire de al omului, rotund și chiar aceasta este însemnarea cuvântului grec „ciclop". Gorila, neam al omului, nu e cunoscută științei nici de un secol, căci locuiește prin întunecoasele păduri ale Africei centrale. Gorila, deși ca mascul bătrân trece de 2 m. înălțime, și cu toate că e un colos de mușchi pe care nu îndrăznește să-l atace nici un alt animal, totuși e un pașnic ierbivor.

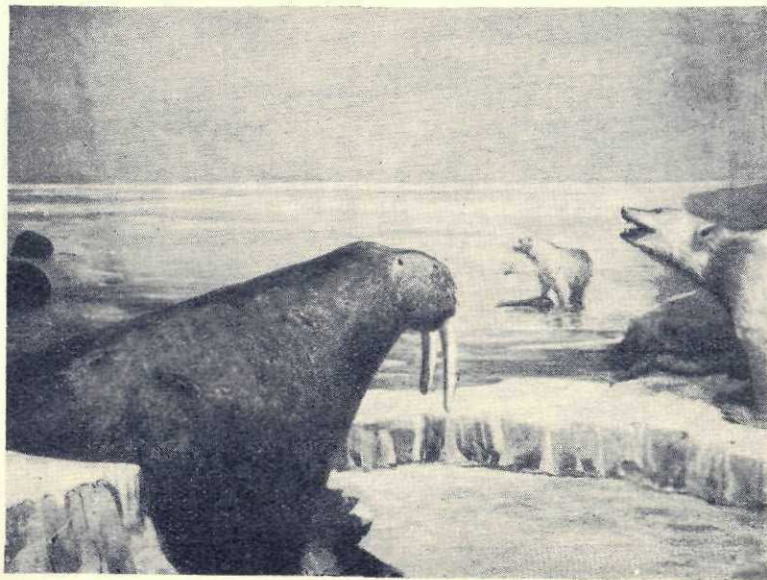
În patria maimuței, femeia, — cu mult mai mică decât bărbatul — își face seara pe un arbore culcușul în care doarme cu puii, pe când tatăl veghează la piciorul copacului. Când e rănită sau înfuriată gorila își lovește pieptul cu pumnii, atacă pe om, mușcându-l și omorându-l prin zdrobirea toracelui. În ce privește hrana, capul familiei nu se îngrijește de ai lui, ci împarte palme dacă nu i se aduc de ale mâncării; când însă e bine dispus, își desmiardă soția în mod aproape omenesc. Cum este ea, gorila e de o inteligență surprinzătoare și foarte

supusă, dacă din fragedă tinerețe e bine tratată, căci altminteri rămâne totdeauna periculoasă. Prin grădini zoologice gorila e o raritate, fiindcă se prăpă-

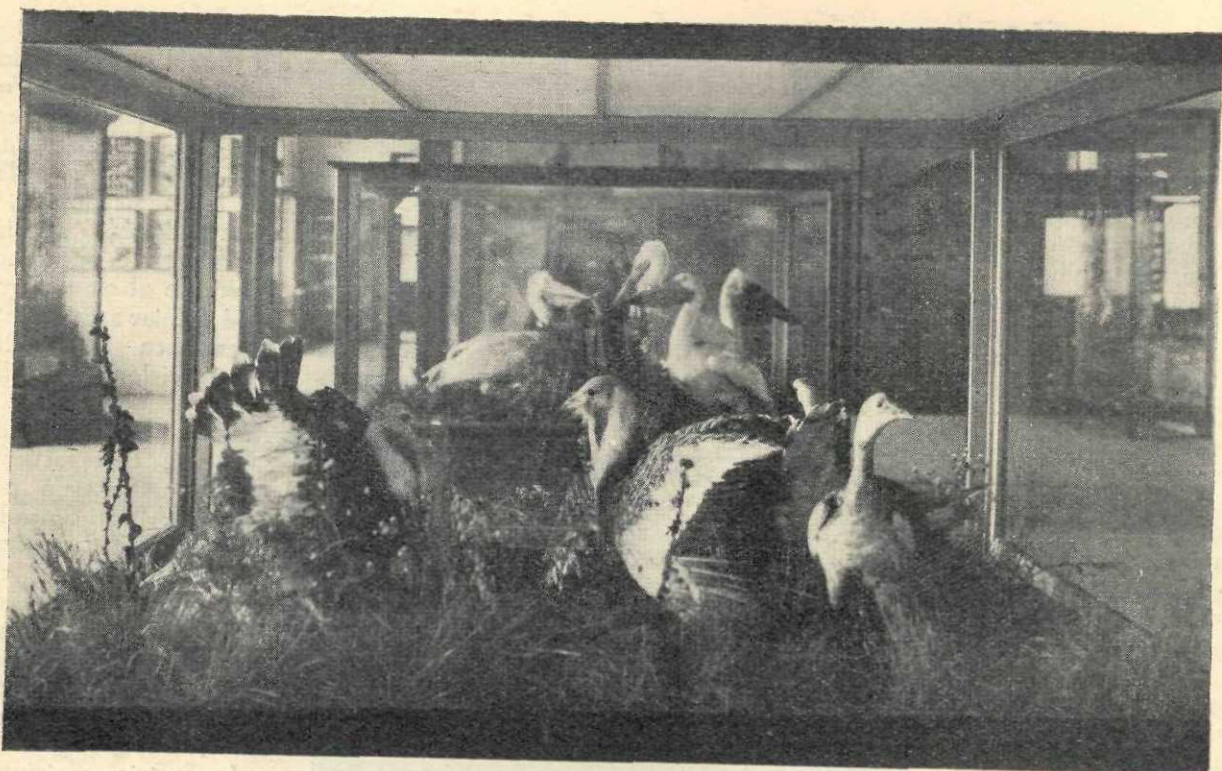
Dioramă

Un Eshimos în «Caiacul» său la vânătoarea de focce cu harponul

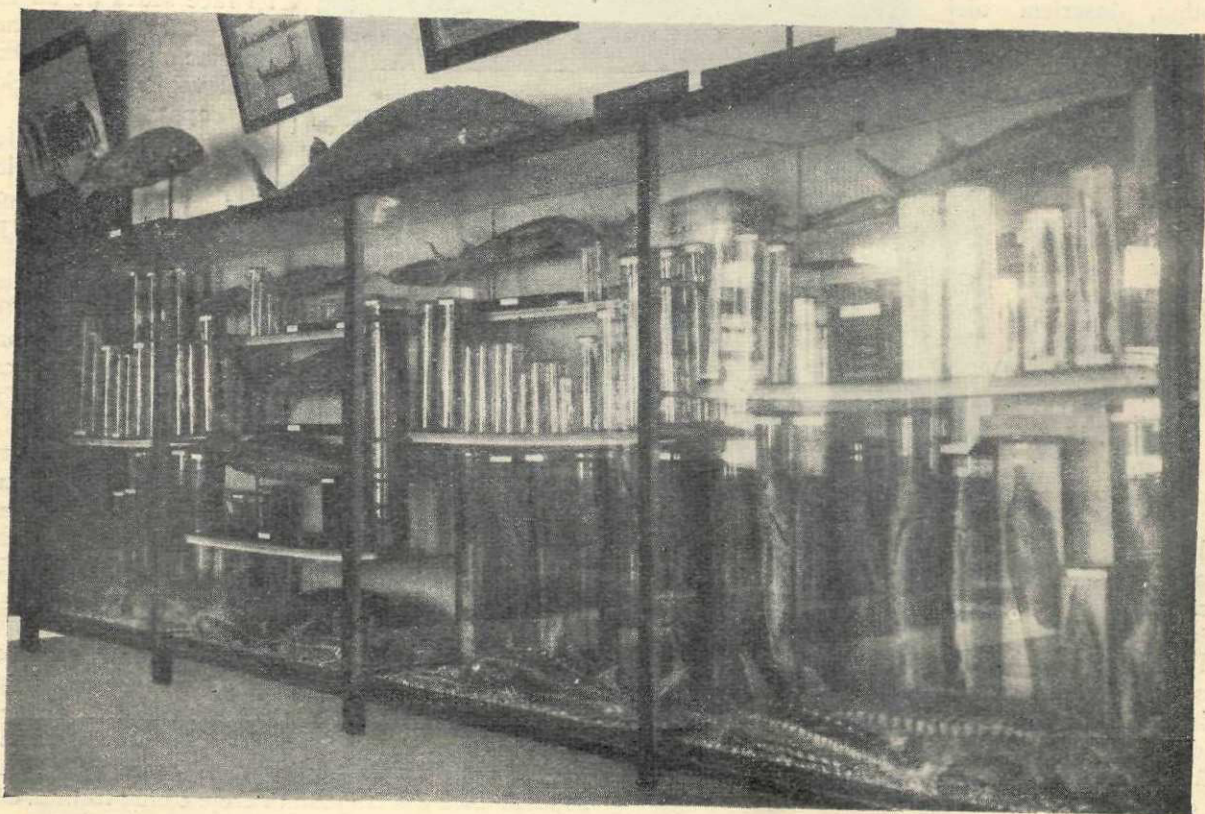

Dioramă, Viața în regiunile arctice. Ursul polar și Morsa.

Din sala Păsărilor. — O grupă de Dropii și o grupă de Pelicani la cuiburi.

Aspect din sala Peștilor din România. — Colecția de Sturionii Mării Negre și ai Dunării.

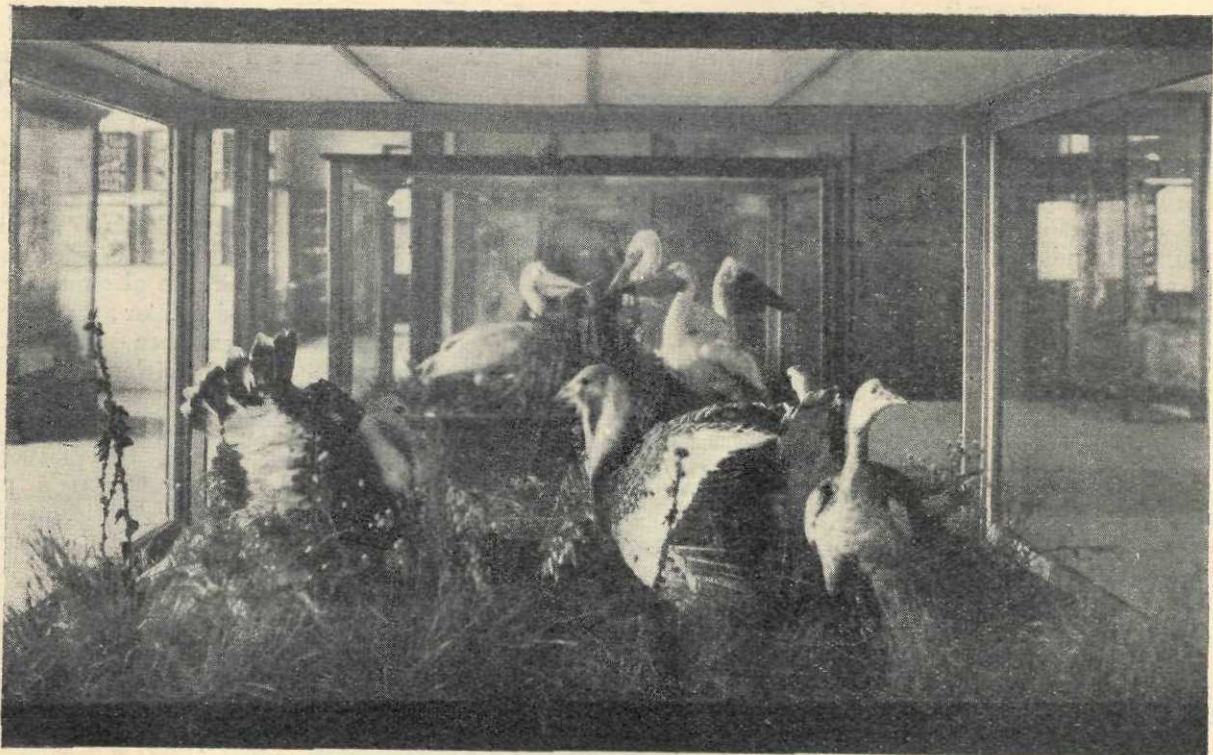

Aspect din sala de Pești exotici

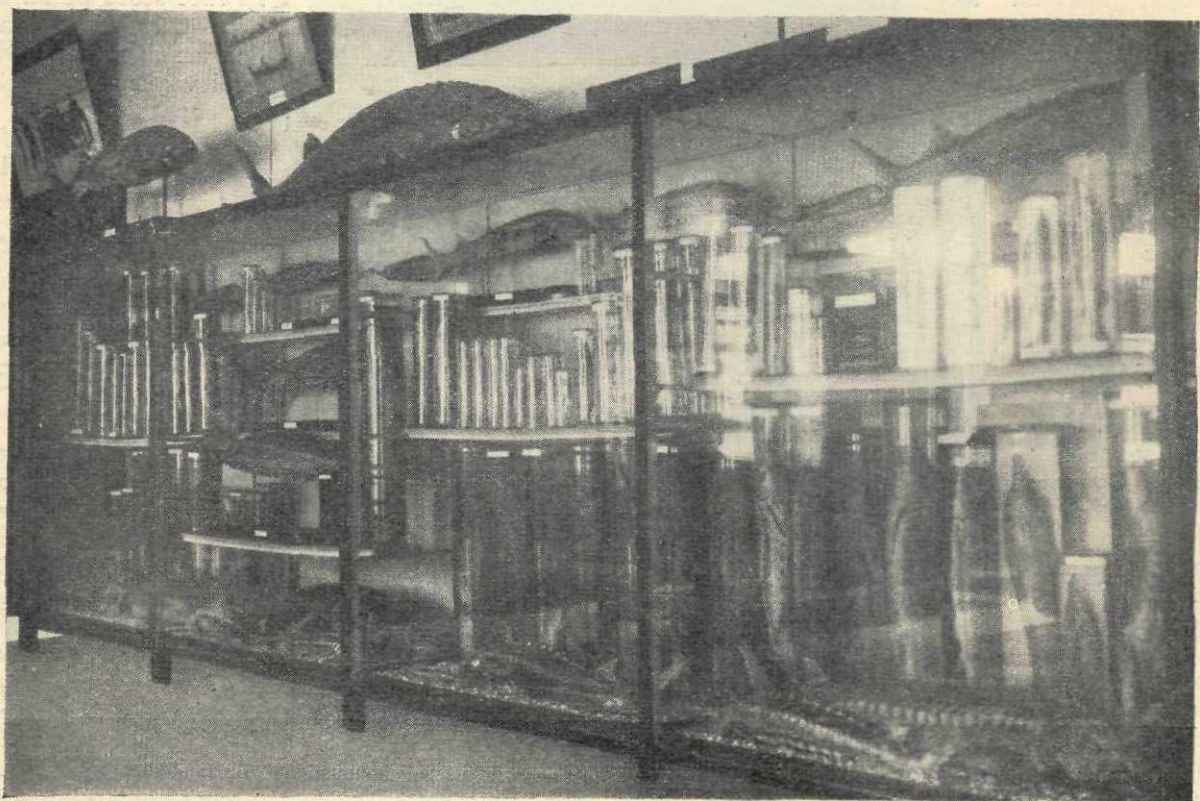

Colecțiile de Insecte exotice și insecte vătămătoare agriculturii, pomiculturii și silviculturii.

Din sala Păsărilor. — O grupă de Dropii și o grupă de Pelicani la cuiburi.

Aspect din sala Peștilor din România. — Colecția de Sturionii Mării Negre și ai Dunării.

Aspect din sala de Pești exotici

Colecțiile de Insecte exotice și insecte vătămătoare agriculturii, pomiculturii și silviculturii.

dește foarte repede, la ceea ce contribuie în bună parte deprimarea sufletească a acestui animal cu-minte.

Tot în vestibul, lângă fereastră, găsim un mamifer acuat, care, deși ca înfățișare se aseamănă cu balena, totuș e înrudit mai de aproape cu elefantul. Este o vacă de mare (Hallicore), numită și Sirenă, singurul mamifer pur acuat, care se nutrește numai cu plante. Trăește în oceanul Indian, în apa puțin adâncă din apropierea țărurilor, unde rămâne prin nisip, smulgând alge marine. Un soiu înrudit (Halitherium) a trăit, acum vreocâteva milioane de ani, și în Marea care pe atunci acoperea România de azi.

Coborâm în subsol. Intâiu ne impun prin frumusețea lor dioramele, adică combinații de preparate naturale, cu fondul minunat lucrat de mâna pictorului R. Canisius, care pentru arta lui la expoziția din Barcelona a fost decorat cu medalia de aur. Dioramele ne reprezintă bunăoară viața la țărmul mării, — plaur în deltă, — regiunile arctice: — Bărăganul: — un mal de Dunăre; — culmile Carpaților, — o pădure din Carpați, și altele.

Acuariile sunt goale, din lipsa de mijloace. Co-

lecția etnografică excelează prin frumusețea costumelor, dintre care unele au fost aduse din Extre-

mul Orient de actualul nostru Reg, din călătoria Sa în jurul lumii. De deosebită frumusețe grupul dioramic al negrilor australieni, așezați în jurul focului.

În aripa de Nord găsim scheletul unei balene (Megaptera). Această specie trăește prin toate oceanele, și poate să urle ca o sirenă de vapor. Perechile îndrăgostite se desmiardă reciproc cu lovituri de aripă, încât plesniturile se pot auzi la distanțe de kilometri. Savantul român Racoviță a observat că balena, deși lungă până la 15 m., face salturi din apă ca și când ar fi un peștișor de câțiva centimetri. Cu toate că această balenă dă grăsime relativ puțină, totuși formează obiectul unei întinse și necruțătoare vânători, mai ales din partea Americanelor cu mentalitatea lor utilitaristă și de prea puțină inimă.

Dinocerul, dela care avem un schelet întreg, era un copitat care, acum câteva milioane de ani, a trăit în America de Nord.

Atârnată pe perețe, găsim în original o placă de piatră cu o reptilă

uriașă fosilă (Ichthyosaurus). Ca formă seamănă cu delfinul și cu peștii, dar fără să le fie neam. Nu-

Dioramă. Un mal pe Dunăre în regiunea dela Cernavoda cu păsări la cuiburile lor din mal: Prigorii, Dumbrăvence (Căcău) Lăstunii de mal, Pupăză, Califari, Țistari.

Dioramă. Viața pe culmile Carpaților. Capra neagră, Vulturul imperial, Cojaica, Fluturele Apolo, Gentiană etc.

mai mediul acuatc marin, în care au trăit aceste animale, le-a modificat forma în aceeaș direcție, ca animalul înotător să poată străbate apa cât mai bine. Ichthyosaurul era un periculos răpitor marin, acum vreo 100 milioane ani, când mai toată România zăcea încă sub apă, și calcarul Bucegilor fiind de Mare. Fosilul arată în corpul mamei 5 embrioni, ceea ce dovedește că această șopărlă năștea pui vii.

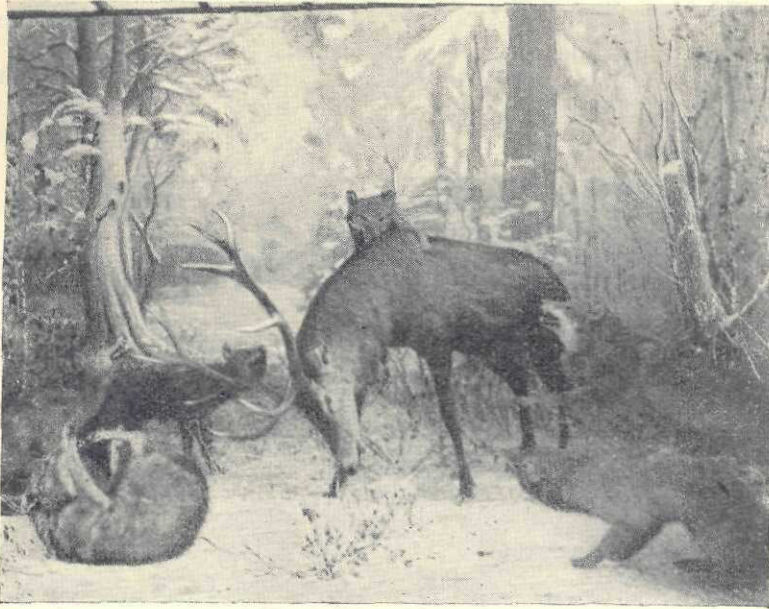
Ca o broască țestoasă colosală arată scheletul Glyptodonului.

Trăia, ca pașnic ierbivor, în pampasurile Americii de Sud.

Intr'un dulap vedem piciorul unui Dinornis, cea mai mare pasăre ce a trăit vreodată. Atingea o înălțime de 3,5 m. și semăna foarte mult cu struțul. Se pare că Dinornisul nu s'a stins decât în secolul al 18-lea d. Hr. In aceeaș vitrină vedem un ou de Aepyornis, care pasăre până în secolul din urmă trăia în Madagascar. Era înaltă până la 2.70 m., iar oul îl avea de vreo 9 kgr. Sburătoare nu erau nici una nici alta.

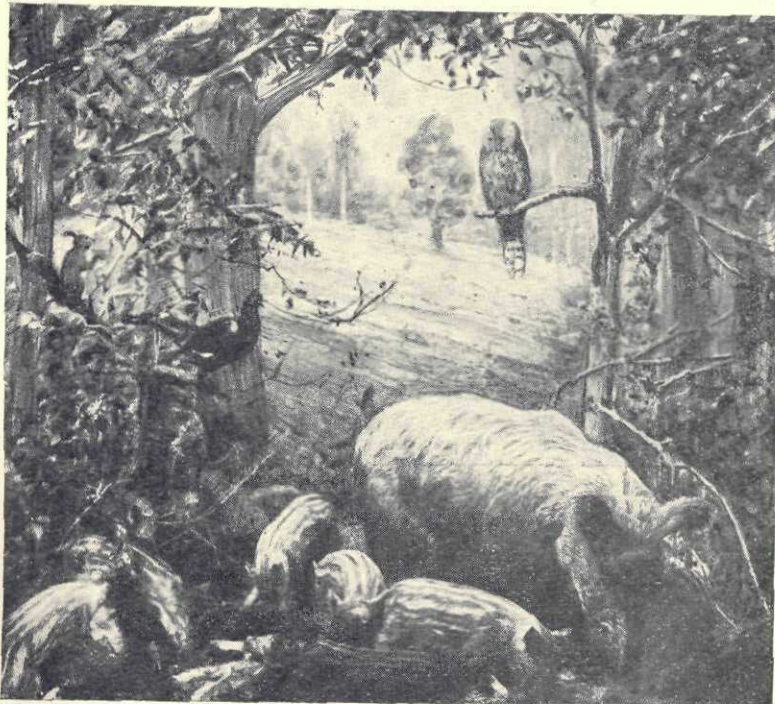
Și tot în acelaș dulap se mai vede expus scheletul complet al unei păsări curioase de mărimea unui curcan numit „Dodo” (*Didus ineptus*). Ea a trăit până la 1740 în Insula Mauritius când au venit coloniștii Holandezi care

au distrus-o cu totul. La British Museum se găsește un desen făcut atunci după pasărea vie.

Dioramă. Un cerb atacat de o haită de lupi în pădurile Moldovei.

stema țării, dacă acel cap nu cumva este al bourului, adică al strămoșului vitelor cornute. La muzeu găsim fosile dela amândoi.

Dioramă. Viața într'o pădure din regiunea subcarpatică. Porc mistreț cu puii. Cocoșul de pădure.

Tot în sala balenei găsim un exemplar de focă din Marea Neagră (*Monachus albiventer*). Este o speță foarte rară, care trăiește în puține exemplare numai în Marea Neagră, și locuiește astăzi mai ales în apropierea capului Caliacra.

Până în secolul al 18-lea. România era încă locuită de zimbri, a cărui amintire, bazată pe legenda cu Dragoș Vodă, se pare că s'a păstrat până azi în

Ursul de peșteri, dela care avem un schelet complet, era foarte comun în vremea când Carpații purtau cununi de ghețuri. Ursul peșterilor a fost cu mult mai mare și mai feroce decât cel de azi.

Foarte bogată este și colecția de mineralogie și petrografie. Găsim minerale rare, în tot felul de culori, și de mărimi surprinzătoare, cum e bunăoară o geodă (găoace) de ametist, de $\frac{1}{2}$ m. Mult interes stănesc între vizitatori modelele diamentelor renumite și unice, cât și ale bulgărilor de aur masiv. O sală specială e dedicată anatomiei și

preistoriei umane. Aici vedem preparate din corpul omenesc, foarte instructive, apoi unelte de piatră, cât și mumii originale, uscate de milenii de ani ce au trecut peste ele.

Despre această mică secție președintele societății antropologice din Frankfurt a. M. a scris că e cea mai sistematic aranjată din toate Muzeele pe care le-a vizitat el.

În mijlocul sălii principale din primul etaj al clădirii ne primește un puternic elefant de mare antarctic (*Macrorhinus*). Speța e pe cale de dispariție, din cauza vânătorii necruțătoare, mai ales că acest gigant blând nici nu se apără contra fiarei bipede.

Obiectul cel mai de preț al Muzeului este un *Ocapi* (*Okapia*), înrudit de aproape cu girafa, cunoscut abia de vreo 25 ani. Samănă cu Zebra și se cunoaște imediat după dungile albe de pe picioare. Patria animalului e o parte mică din pădurile cele mai dese și mlăștinoase din basinul fluviului Congo, unde până acum n'a fost văzut viu de nici un european. Cele vreo 18 exemplare câte se află în muzeele mari din lume au fost prinse numai de indigenii din pădurile virgine ale Congului.

În aripa de Sud a Muzeului găsim scheletul fosil al celui mai mare animal care a trăit vreodată pe pământul țării noastre. E un *Dinotheriu*, descoperit de Grigore Ștefănescu la Mânzați. Lângă acest gigant, atât *Mastodontul* american cât și elefantul indian, mai ales însă cerbul „uriaș” diluvial, — toți așezați în aceeași sală, — arată cu mult mai modești.

Pe pereții sălii găsim portretele savanților naturaliști români Gr. Ștefănescu (1838—1911), Gr.

Cobălcescu (1832—1892) și Dim. Brândza (1846—1895).

De o bogăție deosebită sunt colecțiile de pești din România — dintre care Sturionii sunt de valoare unică — fiindcă formează baza capodoperelor de ichtiologie și pescărie românească, publicate de directorul muzeului ¹⁾. În sala de alături sunt peștii exotici adunați din toate continentele și oceanele,

vastitatea materialului nu ne permite să amintim aici nici pe cei mai caracteristici pești, prin formelor adesea chiar caraghioși.

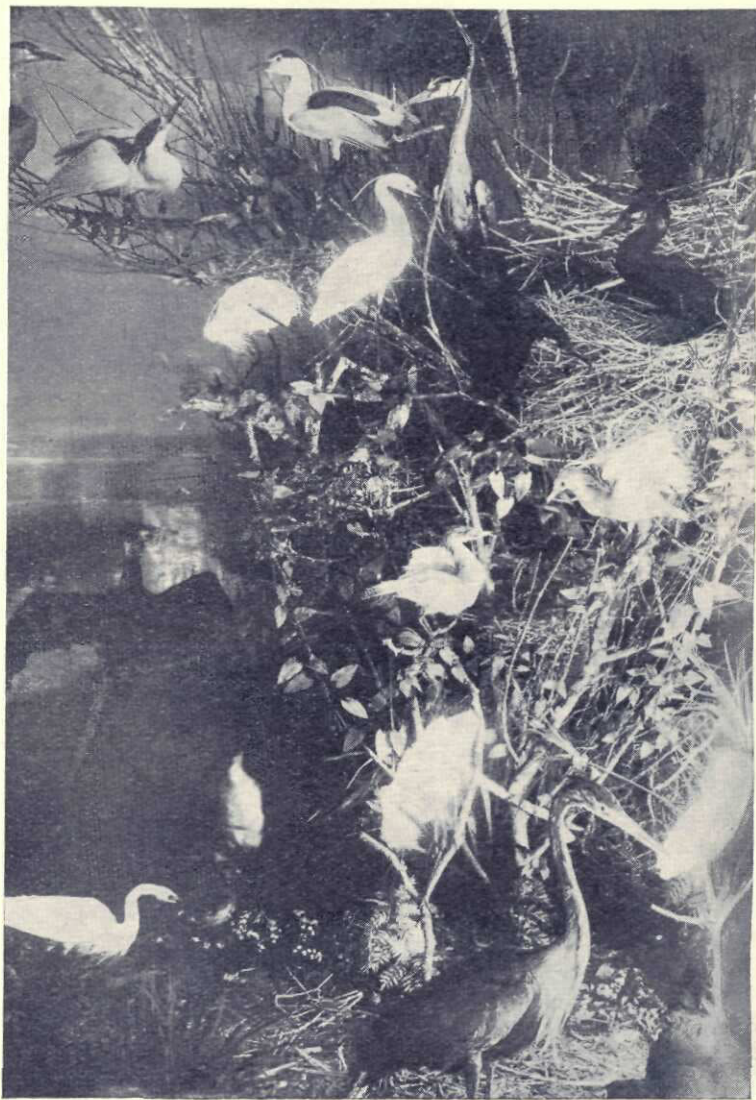
Pașnic, deși cu gura căscată și plină de dinți teribili, stă împăiat rechinul (*Lamna cornubica*) din oceanul Indian. Ce contrast între timpurile când această groază a oceanului străbătea valurile, — și azi, când copilași cari abia au învățat să umble, îi pipăie rândurile dinților!

Sus, atârnat de perete e un monstru marin, *Ceratoptera*: nu încerc să-l descriu; cine vrea, să-l vadă la muzeu. Morunul de 615 kgr., azi împăiat și rigid a fost găsit la Portița, — din Dunăre e somnul acela lung de 3 m.

O vitrină specială adăpostește amfibiile și reptilele patriei. Din reptilele străine,

amintim aci de o speță de Boa care e preparată în poziție de atac. Broasca țestoasă uriașă (*Testudo elephantina*) azi nu mai există. Din patria ei — câteva insule pacifice — Americanii au luat ultimele exemplare pentru muzeul din San Francisco. Sărmană civilizație omenească!

Cea mai mare broască țestoasă ce există e Dar-

Dioramă, Viața pe Plaur în Delta Dunării, Grupă de Cormorani în diferite specii de Stărți,

¹⁾ Gr. Antipa, Fauna ichtiologică a României. Gr. Antipa, Pescăria și pescuitul în România.

mochelys coriacea, răspândită prin toate oceanele, foarte rară, mai ales prin muzee. E singura broască ce are vertebre și coaste, pe când la toate celelalte soiuri oasele acestea s'au contopit cu țestul. Și acesta e o ființă care, — altă dovadă pentru toleranța umană!, în curând va trece la zoologia istorică.

Etajul adăpostește mai ales nevertebrate, în hală însă sunt colecțiile ornitologice, în care, ca rege al pasărilor indigene, îl vedem pe vulturul cu barbă (*Gypaetus barbatus*), locuitor al Carpaților (dacă nu cumva a dispărut cu totul din regiunile noastre). Acest răpitor respectabil dispune de puteri atât de mari încât atacă și omoară, aruncând adeseori în prăpăstii, oi, miei până și capre negre. Se cunosc chiar cazuri când în mod excepțional a atacat sau a ucis copii. Mai amintesc de pasărea rinocer (*Buceros*) o ființă nostimă cu ciocul mai mare decât capul, — apoi de scheletul unui colibri minuscul (*Trochilus*), preparat cu o adevărată măiestrie și păstrat sub un clopot de sticlă. Dar acum părăsim vertebrele.

Prin mărimi și forme nostime excelează mai ales insectele exotice. Gândaci cât pumnul unui copil, adeseori ca pictați cu frumoase mo-

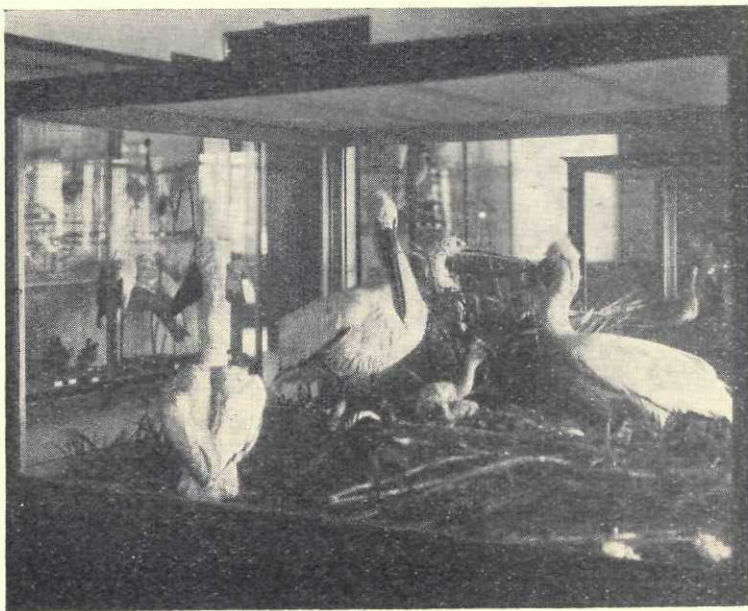
tive, și cu coarne lungi și amenințătoare. Fluturile Morpho, originar din pădurile veșnice verzi ale regiunilor ecuatoriale, e nu numai cel mai mare, dar și cel mai frumos, de ai crede că e un produs al artei de ceramică venețiană. Vezi apoi tot felul de lăcuste, unele mai lungi de $\frac{1}{4}$ de metru, cu corpul ca un bețișor, altele ca o frunză sau floare, ca să nu fie văzute de dușmanii sau victimele lor.

Așa numitul cap de negru nu este decât cuibul unor insecte coloniale, numite termite. Statul lor se aseamănă întru câtva cu cel omenesc, cetățenii fiind nu numai diferiți ca formă, ci și specializați pentru felurite ocupații, existând lucrători, soldați, regine, etc.

Tot din țările calde e și păianjenul Terophosa, un răpitor nocturn, atât de mare încât poate să devoreze până și pasărele, cum se vede într'un preparat la muzeu. Din clasa păianjenilor fac parte și scorpionii, cari împung cu ghimpele veninos din vârful cozii. Printre numeroasele exemplare expuse, Pandinus imperator din Africa poate să atingă o lungime de 20 cm.; e periculos și pentru om.

Dioramă. O colonie de Păsări acvatice : Pescari, Martini, Arvosete și altele la cuiburile lor pe limba de nisip care separă lacul Razelm de Marea Neagră. În fund prinderea Morunului cu Carmacele în Marea Neagră.

Pelicani cu puii lor «golași» la cuib.

Să amintesc acuma și două din neamurile racului. Unul (*Birgus latro*), lung cât o gheată, trăește prin

găuri în pământ, se urcă pe cocotieri ca să fure nuci, din care știe să scoată miezul hrănitor. În contrast față de acest crab terestru, *Macrocheirus Kaempferi*, cel mai gigantic rac ce există, locuște adâncul liniștit al Oceanului din apropierea Japoniei. Deși, cu picioarele întinse *Macrocheirus Kaempferi* ajunge până la 5 metri, totuș e foarte slab. Scos pe uscat, el abia se ține în picioare, fiind obișnuit și sprijinit de apa veșnic liniștită a adâncului marin.

Pe un soclu special stă un exemplar de *Tridacna* gigas, scoica cea mai mare ce există, căci uneori trece de $1\frac{1}{2}$ m. lungime. Scoica are așa de mare putere de contracție încât reteză o funie sau piciorul unui om, care din întâmplare ar ajunge înlăuntru, mai ales că marginile valvelor sunt ascuțite ca niște tășuri.

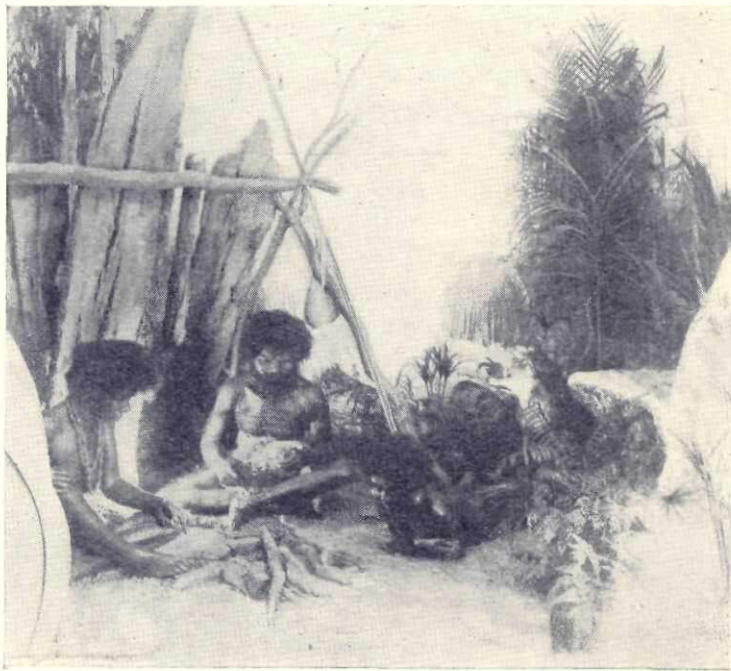
Cu tufe frumos colorate, însă fără frunze, se aseamăna unii corali, bunăoară *Gorgonia*, înaltă

de 2 m. Peste tot colecția de Celenterate excelează prin varietatea formelor și a culorilor. Dintre spongiari, nu amintesc decât genul *Poterium*, în forma unui caliciu de $\frac{3}{4}$ m. și frumoasele spongii silicioase care trăesc la mari profunziuni în marea Japoniei.

Am spicuit, ici-colo, din bogățiile muzeului, dar ceea ce conține este de mii de ori mai mult. Natura trebuie văzută, nu numai cetită din descrieri. Dacă nu vezi originalul, descrierea — fac'o chiar un maestru al condeiului — rămâne numai un nepuținios plagiat. Mai bine să contemplezi un singur viețuitor natural, decât o sută din carte : Natura docet. De altfel e un semn foarte îmbucurător pentru dorul de cultură al poporului nostru că în cei 23 ani de când s'a inaugurat Muzeul de Istoric naturală el a fost vizitat de aproape 10.000.000 vizitatori.

Orăștie

I. LEPSI

Dioramă etnografică. O familie de Australieni în țara lor. Adăpostul care le servește de casă, armele lor de lemn (sulițe și „Bumerang“), blana de Cangur și în fund căinele „Dingo“.